

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: J. H.
L. 5, H.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: 1. Ing. Z. N.
adresa pro doručování L. 1, H.
2. H. N.
adresa pro doručování L. 5, H.
3. V. H.
P. 69, H.
a 4. České telekomunikační infrastruktury a. s.
se sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2018, č. j. KUKHK-32832/UP/2017/Kd,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hořice (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 1. září 2017, č. j. MUHC-SU/13477/2017/VA, a toto potvrzeno. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla umístěna stavba rodinného domu na stavební parcele č. x v kat. území x, dále jen „*stavba rodinného domu*“. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2018, č. j. KUKHK-32832/UP/2017/Kd, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že stavební úřad umístil na stavební parcele č. x v kat. území x stavbu rodinného domu vzdor skutečnosti, že na sousedním pozemku parc. č. x je kamenická dílna. Projektová dokumentace zamýšlené stavby neobsahuje podle něho dostatečná opatření k její ochraně před hlukem. Na pozemku, na němž byla stavba rodinného domu umístěna, stála původně stodola a nejbližší rodinný dům byl ve vzdálenosti cca 60 metrů. Podle žalobou napadeného územního rozhodnutí by přitom měl stát nový rodinný dům ve vzdálenosti pouhých 7 metrů od kamenické dílny.
3. Žalobce pokračoval s tím, že kamenická dílna byla povolena k užívání stavebním úřadem v roce 2000 a že k provozování kamenické živnosti má živnostenský list. Tyto skutečnosti prý stavební úřad i žalovaný při rozhodování o dané věci zcela pominuly. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že by byl případnou stavbou rodinného domu poškozen na svých právech v důsledku omezení kamenické výroby. Tím by došlo i ke znehodnocení majetku jeho matky M. H.
4. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí stavebního úřadu, které mu předcházelo.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 6. 2018. Konstatoval, že ze žaloby lze seznat obavu žalobce z toho, že vlivem výstavby rodinného domu na sousedním pozemku bude muset omezit provoz kamenické dílny, a to z důvodu zachování chráněného prostoru stavby před pronikáním hluku. Stejnou námitku uplatnil žalobce již ve svém odvolání a žalovaný se s ní vypořádal na str. 4 až 7 žalovaného rozhodnutí. Proto se plně odkázal v tomto směru na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Dodal, že námitka souvisí s ochranou veřejného zdraví a spadá pod režim zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Byla proto vyhodnocena v součinnosti s Krajskou hygienickou stanicí Královéhradeckého kraje a Ministerstvem zdravotnictví, jakožto příslušnými dotčenými orgány státní správy na úseku ochrany veřejného zdraví, a to na základě § 77 zmíněného zákona.
6. Ministerstvo zdravotnictví, jakožto příslušný nadřízený orgán Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje, žalobcovy námitky, související s jeho obavou, že vlivem výstavby rodinného domu na sousedním pozemku bude muset omezit provoz kamenické dílny, vypořádalo. Žalovaný převzal závěry Ministerstva zdravotnictví do svého rozhodnutí a plně na ně odkazuje.
7. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že je žalované rozhodnutí zákonné a na svých závěrech v něm uvedených setrval. Vzhledem k tomu navrhoval žalobě nevyhovět.

III. Jednání krajského soudu

8. Krajský soud nařídil k projednání žaloby poprvé jednání na den 17. 12. 2019. Jelikož však žalobce těsně před jeho zahájením vznesl námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Hradci Králové, muselo být jednání odročeno. Rozhodnout o takové námitce je totiž oprávněn podle § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), Nejvyšší správní soud v Brně. Dopisem ze dne 3. 1. 2020, č. j. Nao 241/2019-103, Nejvyšší správní soud žalobci mimo jiné sdělil, že:

„K uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že o důvodu podjatosti, který jste namítal, jste musel bezpochyby vědět už v okamžiku podání žaloby, resp. v okamžiku, kdy jste byl poprvé poučen o složení senátu v projednávané věci a o možnosti podat námitku podjatosti. Vzhledem k obsahu této námitky se v žádném případě nemohlo jednat o situaci, kdy jste se o podjatosti dozvěděl až při jednání před soudem. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že před zahájením jednání jste byl o možnosti vznést námitku podjatosti poučen znovu. Je tedy nepochybné, že lhůta k vznesení námitky podjatosti uplynula nejpozději jeden týden ode dne, kdy jste byl o možnosti podat námitku podjatosti poučen (tj. jeden týden od dne 12. 5. 2018, kdy Vám bylo poučení doručeno). K námitce podjatosti vznesené na jednání před Krajským soudem v Hradci Králové dne 17. 12. 2019, tedy nelze přihlížet, proto o vyloučení soudců Krajského soudu v Hradci Králové nemůže Nejvyšší správní soud ani rozhodnout.“

9. Tím byla námitka podjatosti, vznesená žalobcem při jednání dne 17. 12. 2019, vyřízena a na základě toho mohl krajský soud pokračovat v přezkumném řízení. Další jednání o žalobě nařídil na den 28. 2. 2020. Ještě před jeho zahájením rozhodl o osvobození žalobce od placení soudního poplatku ze žaloby.
10. Žalobce setrval při jednání na svých dosavadních stanoviscích k věci a žalobním petitu. Poukazoval na to, že má na pozemku parc. č. x řádně vedenou kamenickou živnost a že tento kamenický provoz byl povolen stavebním úřadem v roce 2000. V průběhu

územního řízení o umístění předmětné stavby rodinného domu na tuto skutečnost upozorňoval, avšak marně. Podle žalobce ale mělo být zkoumáno, zda nově umísťovaná stavba nebude ovlivněna provozem kamenické dílny, a to bez ohledu na to, jak uvedl, že „*mi byla násilím dílna odebrána*“. Podle žalobce proto neodpovídá skutečnosti, že dané území není zatíženo zdrojem hluku a že nejbližším zdrojem hluku je silnice č I/35, která je vzdálena od umísťované stavby 350 m. Na podporu těchto svých tvrzení předložil krajskému soudu podání ze dne 18. 3. 2018, s nímž se obrátil na Ministerstvo zdravotnictví ve věci jeho stanoviska ze dne 19. 1. 2018, č. j. MZDR 59440/2017-4/OVZ, s nímž nesouhlasil. Odkazoval rovněž na obsah rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 21. 10. 2019. č. j. 9 C 1/2015-306, z něhož podle žalobce plyne, že má k pozemku parc. č. 7 užívací právo (viz jím zvýrazněná část bodu č. 44 odůvodnění tohoto rozsudku). Orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení rovněž vytýkal, že se nezabývaly jeho námitkou zmaření investic do kamenické dílny.

11. U projektové dokumentace stavby rodinného domu postrádal opatření proti hluku, zápachu a prachu, které mohou být produkovány v souvislosti s provozem jeho živnosti. Vycházel přitom z průvodní zprávy dokumentace stavby označené B. 2. 11. 3., podle které není třeba provádět ochranu před hlukem.
12. Osoba zúčastněná na řízení paní H. N. k věci uvedla, že pozemek, na kterém chtějí stavět rodinný dům, koupili v roce 2009 od správce konkurzní podstaty úpadce J. H., tedy žalobce. Zamýšlený rodinný dům je umístěn přesně na půdorysu stavby, kterou žalobce kdysi postavil tzv. „*na černo*“. Dodala, že za posledních 10 let se v kamenické dílně nepracovalo. Navrhovala zamítnutí žaloby.
13. Osoba zúčastněná na řízení pan Ing. Z. N. se pozastavoval nad tím, že by měli podle žalobce přijímat oni ochranná opatření proti hluku, když zdrojem hluku má být teoreticky kamenická dílna. Zdůraznil, že žalobce není vlastníkem kamenické dílny. Navrhoval zamítnutí žaloby.
14. Žalobce na to reagoval s tím, že stavba kamenické dílny byla v daném území umístěna jako první. K dotazu krajského soudu žalobce uvedl, že na svoje shora zmíněné podání ze dne 18. 3. 2018, adresované Ministerstvu zdravotnictví, žádnou písemnou odpověď nedostal.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

15. Předně třeba konstatovat, že soud je v přezkumném řízení vázán žalobními body, tedy že žalobou napadené rozhodnutí může přezkoumat toliko v rozsahu uplatněných žalobních námitek, podaných ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí oznámeno žalobci. Žalobce spatřuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí v tom, že nebyla v územním řízení náležitě posouzena otázka vlivu provozu kamenické dílny na stavbu rodinného domu, který byl žalovaným rozhodnutím umístěn na stavební parcele č. x v katastrálním území x. Konkrétně mu šlo o vliv hluku z kamenické dílny, na který nebylo v dokumentaci stavby pamatováno. Tutéž námitku žalobce uplatnil i v odvolacím řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí. Žalovaný se touto námitkou zabýval v odůvodnění žalovaného rozhodnutí od jeho strany čtvrté až po stranu sedmou.
16. Osvětlil v něm příslušnou právní úpravu této otázky, když zejména uvedl, že spadá pod režim zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle jeho § 77 je orgán ochrany

veřejného zdraví dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, tedy i stavebním zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, které se dotýkají zájmů chráněných tímto zákonem. V těchto případech vydává orgán ochrany veřejného zdraví stanovisko. Stavební úřad přitom musí zajistit, aby záměr žadatele ke stavbě rodinného domu byl z hlediska ochrany před hlukem posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví.

17. Podle § 94 zákona o ochraně veřejného zdraví jsou stanoviska vydávána podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle stavebního zákona závazným stanoviskem podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Podle jeho § 149 odst. 1 je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
18. V případě, že se účastníci řízení se závazným stanoviskem neztotožní, mají právo napadnout ho ve svém odvolání podaném vůči rozhodnutí ve věci. Odvolací orgán je pak povinen postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.
19. Po uvedení příslušné právní úpravy ohledně závazného stanoviska přistoupil žalovaný k posouzení dané odvolací (nyní i žalobní) námitky, a to s následujícími závěry:

„V daném případě k věci Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje vydala závazné stanovisko ze dne 27. ledna 2017, č.j. KHSHK 02548/2017/HOK.JC/Vá, a ze dne 10. dubna 2017, č.j. KHSHK09951/2017/HP.JC/Jir.

Ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu odvolací orgán tedy závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 27. ledna 2017, č.j. KHSHK 02548/2017/HOK.JC/Vá, a ze dne 10. dubna 2017, č.j. KHSHK09951/2017/HP.JC/Jir, předložil Ministerstvu zdravotnictví. Ministerstvo zdravotnictví vydalo své sdělení, které má rovněž charakter závazného stanoviska, ze dne 19. ledna 2018, č.j. MZDR 59440/2017-4/OVZ, kterým výše uvedené závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje potvrdilo a k věci a odvolacím námitkám sdělilo mimo jiné následující:

Ministerstvo zdravotnictví (dále i „MZ“) přezkoumalo výše uvedené závazné stanovisko KHS a učinilo ve věci následující závěry:

(-)

Odvolatel ve svém odvolání namítá: „Rozhodně nelze souhlasit s názorem SÚ, cituji: skutečnost, že na místo skladu kamenického materiálu a skladu polotovarů bude na pozemku 222 umístěn rod. dům dojde spíše k pozitivnímu ovlivnění jeho nemovitosti – omezení hluku a prach z těžké dopravy a manipulace s kamenem na pozemku s tímto souvisejícím – negativní vlivy. Tato situace SÚ je zcela zcestná a větší provoz a hluk bude z provozu RD a hlučnosti stavebníků. V žádném případě by p. J. nesouhlasil s výstavbou RD na pozemku 222. K tomu dodávám, že SÚ „by si neměl vycucávat z prstu výše uvedené nesmysly a měl by se

informovat“. a dále „(...) Nikde jsem nezaregistroval tu skutečnost KHS řešila provoz kam. dílny ve vztahu k obytnému domu“.

K tomu MZ sděluje:

Ministerstvo zdravotnictví přezkoumalo výše uvedená závazná stanoviska KHS, jmenovitě závazné stanovisko č.j. KHSHK 02548/2017/HOK.JCNá ze dne 27.01.2017 (k územnímu řízení) a závazné stanovisko č.j. KHSHK 09951/2017/HP.JC/Jir ze dne 10.04.2017 (k řízení o změně užívání stavby).

K závaznému stanovisku vydanému dne 27.01.2017 ve vztahu k provozu kamenické dílny uvádíme, že v době vydání tohoto závazného stanoviska nebyla dílna vedena živnostenském rejstříku. V protokolu o kontrolním zjištění ze dne 27.10.2005 pod č.j. 7305/odd.HP.JCNo,So v místě podnikání x č.p. x za přítomnosti pana J. H. je uvedeno, cituji: „(...) toho času neprobíhá činnost (předmět podnikání kamenické práce) z důvodu vyhlášení konkurzu. Po obnovení činnosti bude o skutečnosti KHS ÚP Jičín informována.“ K dnešnímu dni nebylo učiněno žádné písemné podání týkající se obnovení činnosti. Dále uvádíme, že z rozhodnutí Městského úřadu Hořice č.j. výst.34/330/A20/Na ze dne 19.06.2000 vyplývá možnost využití dílny pouze panem J. H. bez zaměstnání cizí osoby. Při místním šetření provedeném dne 08.08.2017 bylo zjištěno, že kamenická dílna není v provozu a je pronajata panu B. K., který ji využívá jako sklad pro osobní potřebu. Mimo to uvádíme, že nejbližší obývané objekty č.p. x a č.p. x jsou v katastru nemovitostí vedeny jako zemědělské usedlosti, a tedy jejich prostor ve vzdálenosti 2 m od obvodového pláště nelze chápat jako chráněný venkovní prostor stavby před pronikáním hluku ve smyslu § 30 odst. 3 věty druhé zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. K závaznému stanovisku vydanému dne 10.04.2017 uvádíme, že toto se vztahuje ke zřízení jedné kanceláře bez trvalého pracovního místa pro potřeby majitele stavby a bez negativního dopadu na území obce. Důvody, pro které došlo ke změně ve funkčním využití prostoru oproti původnímu návrhu, nejsou předmětem posouzení orgánu ochrany veřejného zdraví, soulad umístění stavby s platným územním plánem obce řeší příslušný stavební úřad.

(-)

Ministerstvo zdravotnictví na základě všech shora popsanych skutečností konstatuje, že Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje se sídlem v Hradci Králové postupovala v dané věci správně a podle § 149 odst. 4 správního řádu napadená závazná stanoviska č.j. KHSHK 02548/2017/HOK.JCNá ze dne 27.01.2017 a č.j. KHSHK 09951/2017/HP.JC/Jir ze dne 10.04.2017 potvrzuje, tak jak výše uvedeno.

Z uvedeného tedy plyne, že veškeré odvolací námitky, v rámci nichž odvolatel projevil obavu z ohrožení veřejného zdraví, respektive možnosti výstavby rodinného domu v sousedství kamenické dílny a zemědělských staveb při čp. x, x a x jsou nedůvodné. V souvislosti s těmito odvolacími námitkami se tedy odvolací orgán plně odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví, neboť pouze tento správní orgán disponuje patřičnými odbornými znalostmi na úseku veřejného zdraví a náleželo mu tak tyto námitky vyhodnotit, jak přímo plyne z výše uvedeného § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví.“

20. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by musel jen jinými slovy říkat totéž. Dlužno k tomu snad jen dodat, respektive zdůraznit, že obecné stavební úřady nemají pravomoc k rozhodování otázek, které spadají do režimu zákona o ochraně veřejného zdraví, jinými slovy, že „rozhodují o

všem“, co souvisí s výstavbou, tedy i o otázkách upravených zvláštními právními předpisy. Jsou totiž pouhými obstaravateli těchto stanovisek, zabezpečujících např. ochranu jednotlivých složek životního prostředí, jako je vodní zákon, zákon o ochraně přírody a krajiny, lesní zákon, zákon o ochraně zemědělského půdního fondu a nebo jako i v přezkoumávané věci zákon o ochraně veřejného zdraví. Tím jsou garanty toho, že nezůstane žádná z otázek ochrany veřejného zájmu vzniklá v souvislosti s výstavbou nepovšimnuta. Stavební úřady přitom postupují v řízeních, která vedou podle stavebního zákona, v součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů, které se v jejich rámci ke konkrétním projednávaným otázkám v rozsahu svých pravomocí vyjadřují.

21. Stejně tak tomu bylo i v přezkoumávané věci, kdy jak stavební úřad, tak žalovaný postupovali v řízení o umístění stavby rodinného domu v součinnosti s orgány veřejného zdraví, jako dotčenými orgány státní správy (viz výše). Každý z těchto orgánů se k návrhu na umístění stavby rodinného domu vyjádřil formou závazného stanoviska, a to kladně. Za tohoto stavu ovšem příslušnému stavebnímu úřadu, potažmo žalovanému, nezbývalo, než mít otázku namítaného hluku za vyřešenou. Orgány ochrany veřejného zdraví přitom žádný požadavek na úpravu předložené dokumentace stavby umístěného rodinného domu, v intencích požadavků žalobce, nevznely.
22. Stavební úřad neměl rovněž žádný důvod zabývat se otázkou údajného zmaření investic žalobce do kamenické dílny, neboť nejde o záležitost spadající do předmětu územního řízení (viz posuzování záměru žadatele podle § 90 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad v územním řízení posuzuje pouze to, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení). Jak stavební úřad posoudil tyto otázky, a to v kontextu žalobcových námitek, je podrobně rozvedeno v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí od strany osmé až na jeho stranu třináctou.
23. Žalobce při jednání o žalobě sice odkazoval na své podání ze dne 18. 3. 2018, které adresoval Ministerstvu zdravotnictví v reakci na jeho stanovisko ze dne 19. ledna 2018, č. j. MZDR 59440/2017-4/OVZ (viz výše), nicméně neprokázal, že by se na něm od té doby cokoli změnilo. Krajskému soudu tak nezbývá, než uzavřít, že správní orgány opatřily v rámci územního řízení k námitce žalobce o možném vlivu hluku z kamenické dílny na stavbu rodinného domu, prozatím jen umístěného na stavební parcele č. 222 v kat. území Libonice, dostatečné podklady pro rozhodnutí o ní. Jak závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 27. 1. 2017, č. j. KHSHK 02548/2017/HOK.JCNá, a ze dne 10. 4. 2017, č. j. KHSHK 09951/2017/HP.JC/Jir, tak stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. ledna 2018, č. j. MZDR 59440/2017-4/OVZ, byla opatřena postupem souladným se zákonem a byla pro stavební úřad i pro žalovaného závazná. Jinými slovy, nemohly se od nich svévolně odchýlit.
24. Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl.

25. Obiter dictum třeba ještě dodat, že žalobce předložil krajskému soudu při jednání o žalobě rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 C 1/2015-306, z něhož prý podle žalobce plyne, že má k pozemku parc. č. x v kat. území x užívací právo. V článku 44 odůvodnění tohoto rozsudku zároveň zvýraznil tomu odpovídající pasáž. Žalobce chtěl tímto nepochybně odůvodnit své postavení účastníka daného územního řízení. Žalovaný pak na straně třetí dole žalovaného rozhodnutí odůvodňoval postavení žalobce jako účastníka řízení tím, že „*účastenství odvolatele J. H. je založeno jeho věcným břemenem spoluužívání sousedního pozemku st. p. č. x se stavbou čp. x a pozemku parc. č. x v kat. území x, jejichž vlastníkem je M. H.*“
26. Z žalobcem předloženého rozsudku se však lze také dozvědět, že M. H. sice uzavřela v roce 2009 smlouvy o zřízení věcného břemene doživotního bezplatného užívání svých nemovitostí, včetně předmětné dílny, a to jak se žalobcem, tak i s dalším svým synem (viz čl. 9 odůvodnění tohoto rozsudku), nicméně v čl. 44 citovaného rozsudku je zároveň uvedeno, že jmenovaná podepsala smlouvy o zřízení věcného břemene za takového zdravotního stavu, který ji k tomu činil nezpůsobilou a že je proto třeba mít uvedené úkony za absolutně neplatné. A odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 C 1/2015-306, pokračuje dále s tím, že „*právo žalobce (byl jím v onom soudním řízení rovněž J. H.) užívat keramickou dílnu lze dovodit pouze ze souhlasného postoje matky*“ a dále, že jak žalobce, tak jeho bratr, byli oprávněni dílnu užívat, však nelze uzavřít, že by kterémukoliv z nich svědčila stejná práva jako vlastníku nemovitosti. K tomu pak krajský soud ještě dodává, že M. H. podle informace žalobce při jednání v mezidobí zemřela.
27. Nadepsaný krajský soud nemá další poznatky k dané záležitosti, z výše uvedeného je však zřejmé, že otázce postavení žalobce jako účastníka bude muset být v očekávaném stavebním řízení, navazujícím běžně na předchozí rozhodnutí o umístění stavby, věnována patřičná pozornost.
28. K zohlednění námitek žalobce ohledně dokumentace stavby rodinného domu (požadoval protihluková opatření) nebyl důvod rovněž proto, že předmětná kamenická dílna je od roku 2013 v podstatě mimo provoz (viz rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 C 1/2015-306, a přednes osoby zúčastněné na jednání krajského soudu). Skutečnost, že žalobce má živnostenské oprávnění ke zpracování kamene, nemůže na této okolnosti nic změnit. Nejde totiž o existenci oprávnění k určité činnosti, nýbrž o důsledky takové činnosti samé. Není-li stavba kamenické dílny ke svému účelu užívána, nemůže ani vykazovat případné negativní vlivy na své okolí, které by bylo třeba exaktně hodnotit, natož možno měřit, a vyvozovat z toho závěry o tom, jaká by měla být provedena protihluková opatření. Ani držitel řidičského oprávnění nemůže ohrozit provoz na pozemních komunikacích bez toho, aniž by na nich použil motorové vozidlo.
29. Co si však žalobce zjevně neuvědomuje, je to, že i v zemědělské usedlosti č. p. x v x je její obytná část a že na tyto obytné části vždy dopadaly stejná práva, oprávnění a povinnosti, jako na rodinné domy. Vlivy provozu kamenické dílny na rodinné bydlení tak musely být posuzovány již v roce 2000, kdy bylo vydáno rozhodnutí o změně v užívání chléva u stavby č.p. x na st. p. č. x na kamenickou dílnu. Pokud by měla být tato změna v užívání v rozporu s ochranou zdraví pro obyvatele obytné části této zemědělské usedlosti, nemohla by být povolena. Tato obytná část uvedené zemědělské usedlosti je přitom v těsné blízkosti kamenické dílny, tak říkajíc na jednom dvorku, na rozdíl od předmětné

novostavby rodinného domu, který je podle jeho dokumentace vzdálen od kamenické dílny 12,5 metrů. Žalobcem zmiňované rozhodnutí o změně v užívání tak v podstatě dává informaci o významu jím tvrzeného zdroje hluku.

V. Náklady řízení

30. Výrok o nákladech účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, bylo ve výroku II. tohoto rozsudku stanoveno, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.
31. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz III. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. února 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.

